

Politični utrinki.

Za Avstrijo!

V avstrijski gosposki zbornici držal je grof Auersperg znameniti govor, ki je naravnost zgodovinskega pomena. Povedal je vsej avstrijski javnosti prav očitno in brez vsacih ozirav resnico. Mi smo to resnico že skozi dolga leta javnosti pridigovali; posledica je bila, da so nas imenovali „antekriste“ in „sovražnike Slovencev.“ Zdaj je pa zastopnik velikega plemstva imel pogum, v gosposki zbornici očitno povedati, da se razširja med južnimi narodi pogubonosna, protiaavstrijska struja. Te besede se mora tudi na najvišjem mestu v prid naše ljubljene Avstrije slišati! Nikdo ne sovraži Slovence in Hrvate, ker so ti v tej vojni jasno dokazali, da znajo svojo srčno kri za cesarja in domovino prelivati. Jnnaki so in čast tem junakom! Ali tistim zahrbtnim „jugoslovanskim“ hujskačem, ki vporabljajo stiske domovine za svoje brezdomovinske načrte, treba je resnico povedati. Danes velja le eno geslo: Kdor je za Avstrijo, ta je z nami, kdor je protinji, ta je naš sovražnik!

V službi carja.

Med češkim socijalnim demokratom poslancem Šmeral in češko-narodnim agrarcem se vršijo hudi boji. V teh bojih je češki urednik Folber m. dr. pisal: „Ob priliki bodem dokazal, kako grdo in strahopetno so one osebe ravnale, ki so, da si obdržijo nesramno plačo bivše caristične vlade, družine čeških delavcev v nevarnost vrgle.“ Z drugimi besedami povedano: Češki urednik Folber priznava in naglašava javno, da je bilo mnogo narodnih Čehov od ruske vlade podkupljenih in plačanih... To je prav zanimivo za slovenske zagovornike čeških veleizdajalcev.

Časi bojkota?

V eni svojih zadnjih številkih prinaša mariborska „Straža“ nesramni dopis iz Zgoranje Radgone, v katerem napada nekega trgovca na prav lopovski način. Dotični trgovec prodaja namreč tudi razne časopise, tako m. dr. celo liste „Slov. gospodar“, „Slov. narod“, „Stražo“ itd. Poleg tega prodaja tudi „Štajerca“, ker ga ravno njegovi kupci zahtevajo. Kajti „Štajerc“ postaja ravno z vsakim dnevom bolj priljubljen. Zaradi tega pa napada „Straža“ dotičnega trgovca in ga naravnost bojkotira, brez da bi mariborska cenzura to opazila. Za sto vragov, ali imamo res že „jugoslovansko“ državo uresničeno? Ali je res že famozni kaplan dr. Korošec nekak diktator na Spodnjem Štajerskem? Naš list je bil in je danes še patrijotični, avstrijski časopis. „Straža“ in njeni bratci pa so za raztrganje Avstrije, za bratstvo s Srbiji in Rusi, za pogin naše domovine. Vsaka stvar ima svoje meje in tudi naša potrepljivost. Vprašamo torej prav odločno c. kr. oblast, kako more dopuščati navadni bojkot poštenih trgovcev, ki prodajajo v prid domovini patrijotične liste? Hočemo odgovor na ta ali oni način, — drugače si bomo znali pomagati! Patrijotizem menda še vedno ni vzrok za zatiranje in bojkotiranje.

Dr. Korošec je vzrok!

Na razna vprašanja konstatiramo in pribijemo enkrat za vselej, da je kaplan dr. Korošec kot načelnik „Jugoslovanskega kluba“ in vodja „Straže“ ter „Gospodarja“ odgovoren za vse protiaavstrijske ekscese teh listov. V teh listih se je v zadnjem času naše poštene somišljenike, junake Sočine fronte od 87. regimenta, podlo opsovalo, da so „šnopsarji“. V teh listih se je nesramno za protiaavstrijske „jugoslovanske“ cilje delovalo. V teh listih se je kmete proti oblasti hujskalo. V teh listih se je lagalo, da je itak slavni general Borovevič vodja naših zmag proti Italiji, medtem

ko se je hinavsko zamolčalo, da je poveljnik naših zmagovitih armad presvitli naš cesar Karl... V teh listih se dela torej sistematično propagando proti Avstriji. To se mora enkrat nehati! Odgovoren za vse to pa ni nikdo drugi nego dr. Tone Korošec, kaplan v Mariboru!!

Sestanek vladarjev ob zmagoviti laški fronti.

Ob priliki velikanskih zmag naših in nemških armad je treba posebej naglašati, da so zvesto združeni vladarji Avstro-Ogrske, Nemčije in Bolgarske imeli priliko, si zopet stisniti svoje poštene roke ob fronti izdajalske in danes tako grozovito premagane Italije. To je naravnost zgodovinski trenutek, katerega ne more nobena nasprotniška hinavščina in nobena sovražna hujskarija prikriti. O sestanku združenih vladarjev poroča c. k. kor. in brzoj. urad:

K.-B. Gorica, 11. novembra. Njegovo Veličanstvo nemški cesar je dospel danes na jugozapadno bojišče. Na neki mali postaji na Krasu je sprejel cesar in kralj Karl svojega prijatelja in zaveznika. K sprejemu so došli tudi nadvojvode Maks Friderik in Evgen, kakor tudi princ Feliks Parmski. V spremstvu cesarja in kralja so pričakovali nemškega cesarja prvi najvišji dvornik princ Hohenlohe, generalni adjutant feldmaršallajtnant princ Lobkovic, generalni polkovnik baron Dankl, ki je prideljen cesarju v častno službo, šef generalnega štaba general baron Arz, šef vojaške pisarne general baron Marterer in službojoči krilni pobočnik major grof Hunyady. Na peronu je stala častna stotinja pešpolka stev. 99 z zastavo in godbo. Ob 5. uri 10 minut popoldne se je nemški cesar pripeljal na kolodvor. Naš vladar je stopil na rob perona. Kakor hitro se je vlak ustavil, je izstopil cesar Viljem iz svojega voza. Cesarja sta se pozdravila in si presrečno segla v roke ter se ponovno poljubila. Po daljšem pogovoru, v katerem je nemški cesar našemu vladarju ponovno čestital k rešitvi, je nemški cesar pozdravil k sprejemu došle nadvojvode in princa Parmškega, potem vladarjevo spremstvo, dočim je naš cesar pozdravljaj spremstvo nemškega cesarja. Oba cesarja sta potem posetila drug drugega. Cesar Viljem je obiskal tudi cesarico Zito. Kmalo nato je prispel bolgarski car Ferdinand s princema Borisem in Cirilom. Izvršilo se je daljše pozdravljanje med vladarji. Ob 7. zvečer je bila pri Njegovemu Veličanstvu cesarju in kralju večerja za vladarje, nadvojvode in prince, istočasno za suite v dvornem vlakcu posebej. Po presrčnem slovesu je nemški cesar nadaljeval svojo pot na fronto. Bolgarski car in naša cesarska dvojica so se vrnili v svoje bivališče, da od tam nadaljujejo svojo pot na fronto.

To poročilo nam znači; da je zvestoba osrednjih sil vedno močnejša in da te zvestobe nikdo ne more premagati. Dokler bode Avstro-Ogrska in Nemčija na tako je-kleni način združena z ostalimi našimi zavezniki, jih ne bode niti vrazja sila premagala. Veselimo se, da zvestoba še ni izginila iz sveta!

Rusija v revoluciji.

Na Ruskem vlada zopet krvava revolucija in narod mori v zapeljani strasti sam sebe. Kakor smo že v zadnji številki poročali, je socijalistični vodja Lenin z močnim udarcem premagal od Angležev podplačanega ministra Kerenskega, si za kratek čas pridobil vlado in s svojimi pristaši evropskim silam predlagal premirje ter tudi določil „ruske“ mirovne zahteve. Žal da so bile Leninove sanje prav kratke. Kerenskemu se je posrečilo glasom nevtralnih poročil v pravem času pobegniti; zbežal je na fronto, zbral okoli sebe nekaj zanesljivega vojaštva in marširal proti Petersburgu. Pred durmi Petersburga se je bila glasom omenjenih poročil krvava bitka Rusov proti Rusom, ki je končala s porazom Leninovih pristašev. In tako je za sedaj zopet Kerenski vladar. . .

Za kako dolgo? Nas to v resnici ne zanima. Rusija postala je danes pravi peklenški kotelj in prebivalstvo se mesari v nekaki blaznosti, ki je civiliziranemu človeštvu skoraj nerazumljiva. Pristaši Kerenskega divjajo kruteje nego carjevi krvniki. Leninovi pristaši se ne bodo nikdar vdali, ker imajo srca ljudstva za seboj. Prijatelji carizma pa tudi še niso izumrli; i oni čakajo na pravi trenutek, da uresničijo zopet moskovitsko trinoštvo. Vse divja v močvirje meščanske vojne, vse hiti proti splošnemu ruskemu polomu. . .

Nam mora biti to prav. Kajti v vojni se je morala vsaka država navaditi tiste sebičnosti, ki jo je izdajalski Italijan imenoval: „sacro egoismo“. Dokler in ker se Rusija sama mesari, smo mi in naši zvesti zavezniki rešeni njenega nasilja. Car se je pustil zapeljati v to grozovito vojno. Hotel je svoj zločin popraviti in z osrednjimi silami mir skleniti. Zato ga je od angleškega zlata pijani Kerenski vrgel; kajti Anglež stoji kakor satan za vsemi zločini svetovne zgodovine. Satanova naloga se ni izvršila! Plamena revolucije so zažgala lastni dom naših strupenih sovražnikov. . . In tako je po številu največji naših sovražnikov postal najmanjši. . .

Revolucija na Ruskem bode porodila — in mora poroditi, ker je to zgodovinska potreba! — zmožnega moža, ki bode našel pravo pot za ruski narod: pot do miru z nami in našimi zavezniki, ki nismo Rusiji nikdar vojne diktirali, ki smo se pa morali proti nje boriti, ker je bila nositeljica neskončnih želj strupenega panslavizma. Naši in nemški vojaki s svojimi zavezniki so pobili Rusijo na bojiščih. Zdaj se mori ta ne srečna država sama. In čimbolj se mesari, tempreje bode svet doživel zaželjeni mir.

Prošnja gospem!

Ne vem, če sem že kedaj tako težko prosil kakor danes. Ali se ne toži dan za dnem, da ni dobiti niti za dragi denar najpotrebnejših živil? Da je zdaj zapra celo prodaja perila? In zdaj naj damo tudi to malenkost, kar še imamo? Suknjo so nam že slekli, zdaj pride srajca na vrsto!

Naj le godrnjajo, dobrosrčni Avstrijci, dali bodejo pa vendar kaj.

Našim vojakom na bojišču primajkuje perila!

Kako more prava gospodinja kaj takega slišati, da ne bi nič dala? Brž bo preiskala svoje omare in zaboje in kjer najde kakšen pogrešljiv komad perila, bodi si srajca ali hlače, bodi si žepne robce ali nogavice, bodi si mizne prtje ali brisačo, bodi si volneno perilo ali otročje perilo — pripravila bo dobra gospodinja; vse kar oblači, ker obvaruje mrzou, je dobrodošlo. Vojno ministerstvo prosi!

Prosi v imenu naših vojakov zunaj, pri katerih ima vsak od nas koga ljubega in dragega, prosi, da se kolikor največ mogoče pripravi takšnih stvari, katere potem poberejo zanesljivi mladi ljudje (srednješolci ali učenci meščanskih šol pod nadzorstvom učiteljev).

Pač ne bo treba, da so me naprosili, naj pomagam prositi. Matere, žene, sestre i. t. d., ki imajo na frontah svoje sinove, može in brate, bodejo veselega srca darovale, hvaležne, da jim bo mogoče poslati trpinom, kar se doma lahko pogreša.

In kdor končno za naše ljube junake žrtvuje svojo zadnjo srajco, ostane mu še vedno — koža in za našo kožo se gre!

Peter Rosegger.

Razno.

ANTON STERING †.

V Gradcu je umrl po težki bolezni direktor meščanske šole in šolski inšpektor g. Anton Stering. Pokojnik bil je značajni mož in navdušeni šolnik, kakor jih je malo.